

Knack.be, 20/01/10

THEATER ~ Laat u verlossen door een vrouw (* * * 1/2)

Vive la femme! Hanneke Paauwe is hoegenaamd niet aan haar proefstuk toe met deze zogeheten 'vrouwenvoorstelling'. De vrouw in al haar mysterieusheid en complexiteit is het uitverkoren onderwerp van deze theatermaakster, die alle teksten van haar voorstellingen zelf schrijft. Paauwe begon haar theatercarrière in een onooglijke kelder tijdens het BRONKSfestival 2003 met *Het Geheimenarchief*. In deze 'voorstelling', hoewel parcours of avontuur een correctere benaming is, nodigde ze het publiek uit om rond te dwalen in een voormalig archief dat de geheimen van de ambtenaren en de toeschouwers bewaart. Vervolgens moest elke toeschouwer op consultatie bij een arts die vooral de gezondheid van de ziel vaststelde. Sindsdien legde deze auteur en theatermaakster een hoogst merkwaardig parcours af, bij voorkeur langs de verdoken en verborgen hoekjes van de theaterzalen. In 2004 ging je *Op bezoek* in haar herinneringen en nog in 2004 werden in *Smeltende gedachten* de hersens van de toeschouwers gepijnigd met weinig evidente vragen die door een dame in baljurk op het publiek werden afgevuurd. Langzaam maar zeker schuifelde Paauwe project na project dan toch naar het hart van het theatergebouw en de theaterzaal binnen. Daar ontplooidde zich de kern van haar theaterwerk waarin ze de vrouwen een hoofdrol toebedeelt. In *Heimwee naar Tirgu Mures* (2005) focuste ze op een Roemeense vluchteling die in de Brusselse prostitutie terechtkomt. In *Ogen in je vingers* (2006) kroop ze in het hoofd van een fantaste en in *In Memoriam* (2006) gaf ze gestalte aan het grootste verdriet dat een vrouw kan overkomen. Gaandeweg kwam het thema bovendrijven dat alle vrouwen die Paauwe ooit al had opgevoerd op de een of andere manier delen en met elkaar verbindt: de waanzin. Of nog: een hersenmassa die door toedoen van emoties en verbeelding flink in de knoop ligt met zichzelf. Paauwe besloot zich expliciet toe te spitsen op dit thema met *Krankheit Frau* (2008) waarin ze twee door verdriet en ellende dolgedraaide vrouwen op het publiek losliet. Met *Falsch!* zet ze de exploratie van dit thema gezwind verder.

Luguber vrouwenland Eigen aan Paauwe zijn de enigszins chaotische decors die in hun chaos exact de gemoedstoestand van de (hoofd)personages vertolken. Dat is in *Falsch!* niet anders. Je lijkt in een riool, een duister gat, een mistige plek terechtgekomen waar de bomen verschaald zijn tot grijze, scherpe contouren waartussen duistere figuren bewegen. Een van de figuren komt vervaarlijk en grijnzend dichterbij. Ze blijkt de Verlosser te zijn. Met haar ogen kan ze mensen uit hun lijden - lees: hun leven - verlossen. Iets wat ze met veel plezier en helemaal gratis doet. Amara Reta's karakter zet meteen de toon voor een bijzonder bevreedende avond te midden drie lugubere vrouwen die onder dat laagje verdonkeremanend vernis een teer vrouwenhart herbergen. Ze hebben dat vrouwenhart zo goed mogelijk in bizarre fantasieën ingekapseld om nog meer schade eraan te voorkomen. Terwijl Reta haar vrouwelijkheid openlijk als dodelijk verlossend uitspeelt, ontpoppen de actrices Iris Van Cauwenberge en Chun-Hee Lommelen zich tot iets sluwere femmes fatales. Het doordeweekse tennisplunje van Van Cauwenberge blijkt de perfecte vermomming voor een obsessieve moeder. En Lommelen waant zich een meisje met blauwe lippen dat weggelopen is uit een Japanse horrorfilm... De drie actrices beklijven door hun indringende, directe en tegelijkertijd ietwat omfloerste speelstijl. Eerder dan een verhaal te vertellen, zuigen deze in een onderwereld dolende vrouwen hun publiek op in hun gedachten, fantasieën, angsten, dromen en verlangens. Nadien spuwen ze de toeschouwers doodleuk uit hun universum. Maar niet nadat zich voor onze ogen een ontmaagdingritueel heeft voltrokken....

Koningin van de monoloog Paauwes sterkte is het creëren van wonderwerelden die de realiteit net vanuit een ander perspectief benaderen of 'herschikken' tot een vreemdsoortige werkelijkheid. Dit doet ze bij voorkeur met monologen die de toeschouwer direct aanspreken. *In Memoriam* en de tekst "Bumpers. De waarheid heeft twee monden" (2009) die ze voor HETPALEIS schreef, zijn de meest recente en belangrijkste "experimenten" met theaterteksten waarin deze auteur 'stoeit' met dialogen. Maar Paauwes pen leent zich (voorlopig) het best tot het schrijven van fascinerende monologen die de innerlijke zielenroerselen ontbloten en tot fantastische droomtaferelen maken. Dit bleek uit *Krankheit Frau* en de tekst van *Falsch!* bevestigt dit. De voorstelling vlamt en intrigeert wanneer een van de vrouwen op haar eentje het woord voert. Telkens wanneer de drie speelsters zich aan (verbaal) samenspel wagen, verliest de voorstelling overtuigingskracht.

Indirect reflecteren deze enkele scènes het isolement waarin de personages zich bevinden. Meer nog toont dit euvel wat de uitdaging is waarvoor Paauwe als theatermaakster en auteur staat: vanuit de confrontatie tussen biologerende personages betekenisvolle, echte ontmoetingen tussen hen laten ontstaan.

Els Van Steenberghe